

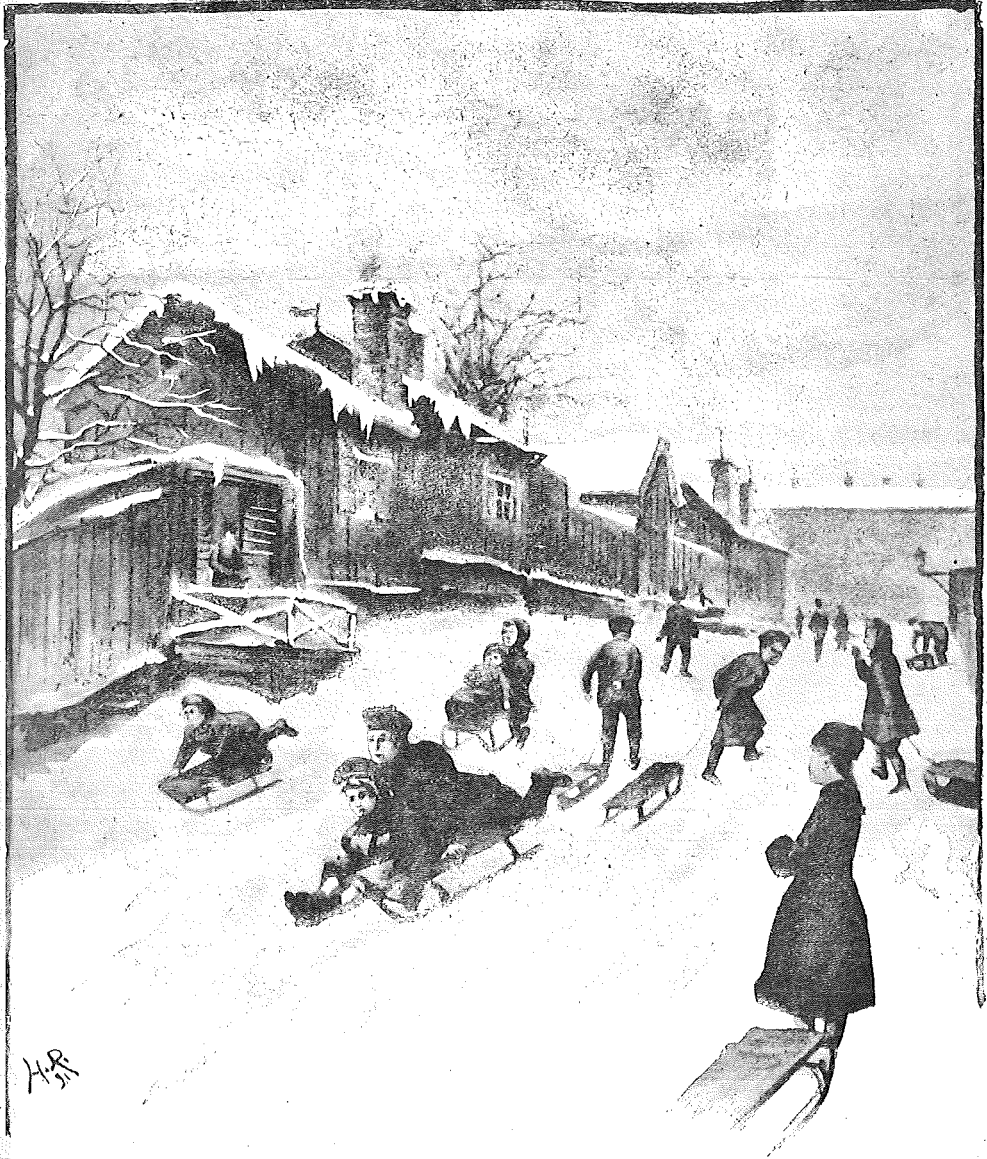
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 4.

22de januar 1893.

19de aarg.

I tjælebatten.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstid. I pakker til en adresse paa over 5 eksp. leveres det for 40 cents, og over 25 eksp. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Eneboeren i skoven.

En julefortælling.

5. Juleaften.

Det var juleaftens eftermiddag, og forberedelserne til aftenen var i fuld gang. Om salget af huset havde der de sidste dage ikke været stort tale; det var, som om forældre og børn havde truffet en stillende overenskomst om ganske at hengive sig til festglæden og lade være at tænke paa alle ubehagelige ting til over jul. Heldigvis havde faderen de sidste dage været bedre, og dette havde atter forøget de forhaabninger, som den fremmede læges udtalelser havde vakt hos dem.

„Tænk, om du næste juleaften kunde være ganske frisk igjen!“ udbrød Lotte med et kjærligt blik til sin far.

„Som Gud vil!“ var hans svar.

Da gik døren op, og moderen traadte ind med lampen og en kurv med æbler og pebernødder. Jublende sprang børnene imod hende. Nu skulde æbler og kager forshynes med traade for at hænges paa juletræet, og de mange brogede papirstrimler og guldstjernen fra de foregaaende aar pyntes paa — kort sagt, der var nok at gjøre. Hvor hyggeligt, hvor varmt og lyst de havde det her i stuen! Intet under, at børnene kom til at tænke paa deres gamle ven borte i skoven, og hvorledes han havde det.

„Mama, faar jeg ikke lov til at springe bort og forsøge, om jeg kan faa ham med hid!“ bad Henrik.

„I denne kulde, min kjære gut? Du

har jo ogsaa nylig spurgt ham, og han sagde, at han ikke vilde komme.“

„Ganske han kommer, hvis jeg beder ham endnu engang. Du ved ikke, hvor uhyggeligt han har det, mama.“

„Ja, saa spring da!“ sagde faderen, og i næste øjeblik var allerede Henrik ude af døren. Medens han var borte, hjalp Lotte sin mor, saa godt hun kunde; men fra tid til anden maatte hun tage sig en tur ud paa trappen for at se efter sin bror og de gyldne stjerner, som funkede i stille pragt paa himmelen. Hun var saa glad og høitidelig tilmode. Tilslut fik hun, da hun atter var nede for at se ud, øie paa to mørke stikluser borte i veien. Det var Henrik, og tænk, gamle Martin var med ham.

Den gamle havde sagt, at man maatte lade, som om han ikke var tilstede — blot paa denne betingelse havde han fulgt med, sagde Henrik til sine forældre. Derfor hilste disse blot venlig paa ham og lod ham faa en plads henne ved ovnen, hvor han uforstyrret kunde sidde og betragte den lykkelige familie.

Børnene havde de foregaaende aar faaet baade flere og penere julegaver end iaar, men jubelen havde alligevel neppe nogengang været større. „Lad os nu først synge“, sagde faderen, og alle stemte i: „Fra himlen høit jeg kommer her“, hvorpaa det kjære gamle, men dog altid nye juleevangelium blev læst. Derefter tog man julegaverne i nærmere øiesyn. Henrik havde faaet en ny best og to skrivebøger med farvede omslag, og Lotte et forklæde og et skjort. Og saa spiste man æbler og pebernødder og var glade og lykkelige. Gamle Martin sad stille i sin krog og saa paa dem.

„Der gives dog endnu kjærlighed paa jorden“, sagde moderen og traadte venlig hen til ham, „og De maa ogsaa igjen lære at tro derpaa.“

„Det er let at tro paa kjærligheden, naar man følger den“, svarede Martin med

bevæget stemme og saa hen til begge børnene, som netop brød ud i høi jubel over indholdet af et kræmmerhus, som de havde fundet paa juletræet.

Da de havde spist tilaftens, vilde gamle Martin gaa hjem; men dette vilde moderen ikke paa nogen maade tillade; det var altfor sent; han maatte blive hos dem om natten. Han vilde først ikke; men alle søgte at overtale ham.

„Du skal faa min seng at ligge i“, sagde Henrik.

„Nei, nei, min gut; vi har jo seng ovenpaa — —“ sagde moderen.

„Dad mig ligge her!“ bad den gamle; „det vil jeg helst.“ Og saa blev det; i faderens store lænestol tilbragte han julenatten. Hvad der foregik i hans sjæl, medens han laa derinde, hvor han havde for sine øine det af maaneflomet klart oplyste juletræ, er ikke godt at sige. Men da Henrik den næste morgen traadte ind for at hilse paa sin ven, var der noget saa stille og fredeligt over hans ansigt, og han var saa venlig, som den unge gut endnu aldrig havde seet ham. Den gamle var om natten bleven greben af et ønske: han vilde gjerne gaa i kirken, men saaledes at saa saa som muligt fik se det. Og børnene var elskverdige nok til at gaa afsted med ham en halv time, før de ellers pleiede at gaa i kirke, og fandt plads til ham bag en pille, hvor han kunde sidde forholdsvis skjult og uforstyrret. Det var første gang, at han paa mange, mange aar var i kirke.

Efterat han havde spist middag hos den kjerlige familie, vandrede han atter hængjennem den mørke skov til sit lille hus; men i hans sjæl havde lyset fra det høie sendt ned sine straalere — det lys, hvorom det heder i salmen:

Det „stinner ind i natten saa,
At lysets børn vi blive maa.“

„Henrik, min kjære gut“, sagde han til sin unge ven, som fulgte ham hjemover,

„nu tror jeg, at der endnu gives kjerlighed paa jorden, og nu ved jeg, at der gives kjerlighed i himmelen ogsaa for en saadan gammel, elendig synder som mig. — Kom imorgen hen til mig, Henrik; jeg har noget vigtigt at sige dig.“

6. En overrættelse.

Da Henrik paa den bestemte dag vandrede henover til det lille hus i skoven, var han meget nysgjerrig efter at saa vide, hvad det vel kunde være for noget vigtigt, som gamle Martin havde at sige ham. Han traf ham ventende ved døren; men han var idag taus og mørk omtrent som i den første tid, de kjendte hinanden. Han hilste knapt paa gutten, men gjorde tegn til ham, at han skulde tage en spade, som stod der, og følge med. Og saa gik gamle Martin foran hen gjennem en del buske og tornekrat hen til et gammelt egetræ. Her søgte han et øieblik, men pegte derefter paa et bestemt sted og sagde:

„Grav her!“

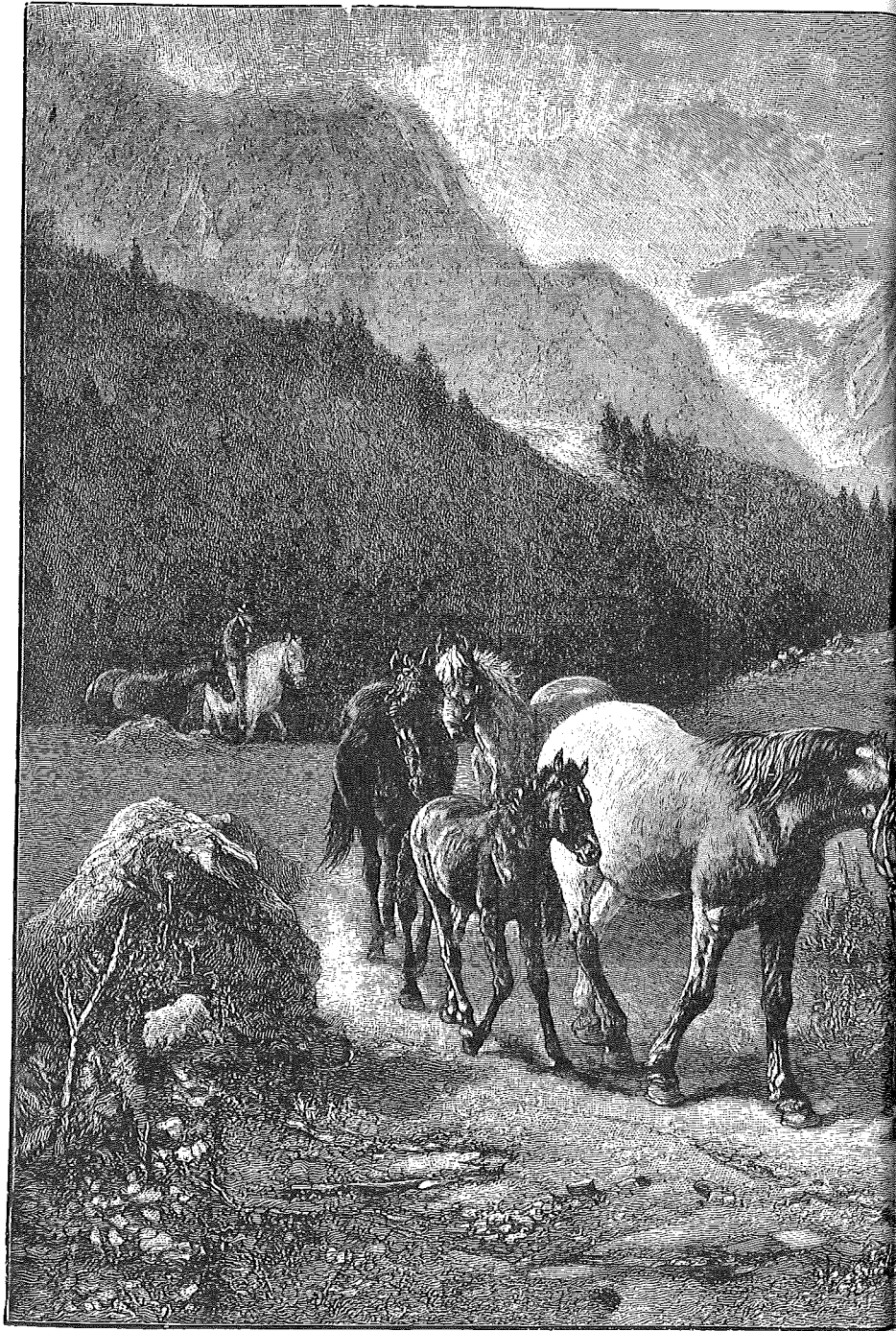
Den gamle udtalte ordene paa en saa befalende maade, og det var noget næsten høitideligt ved det hele, saa Henrik adlød uden at spørge.

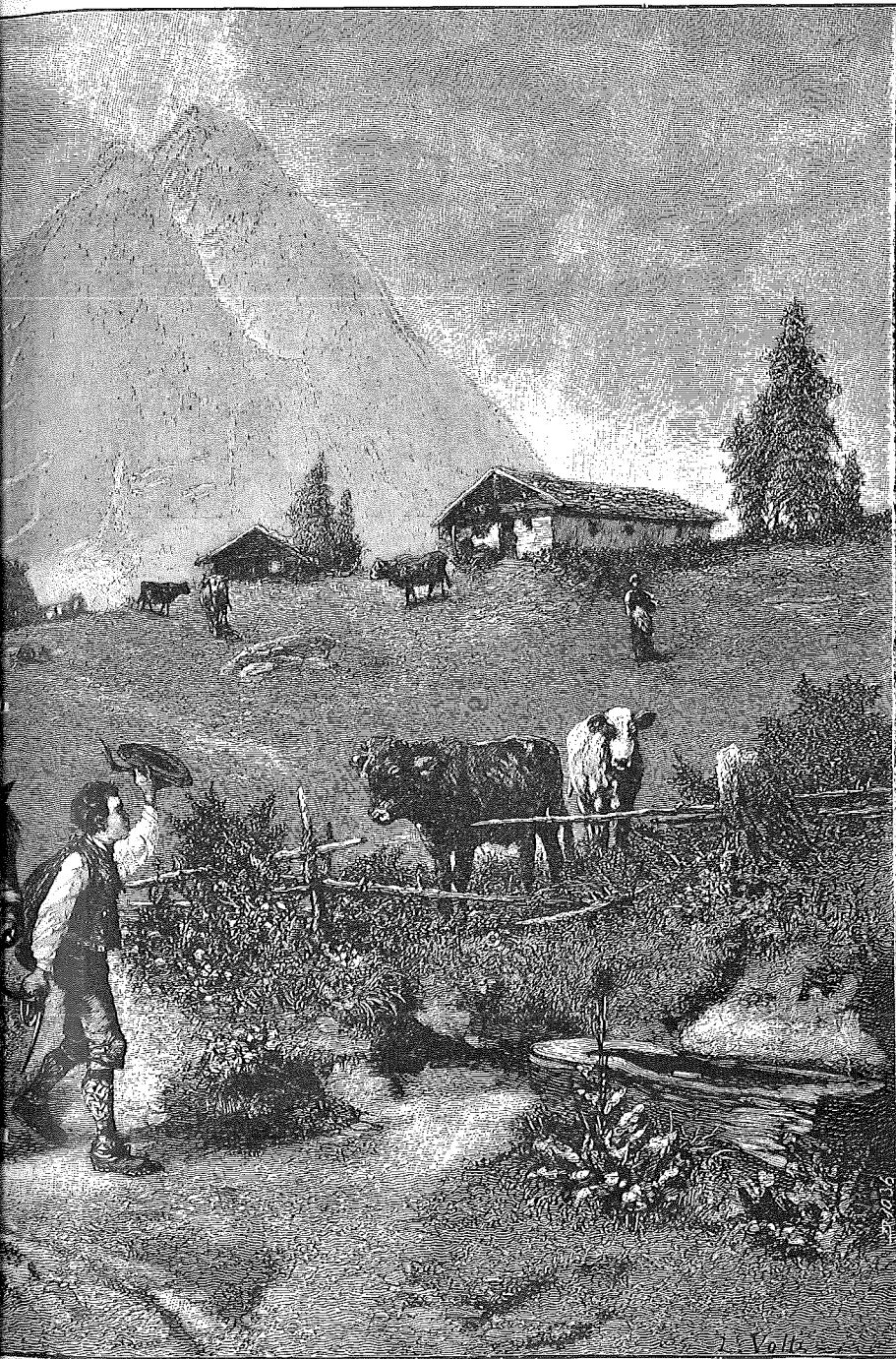
Han havde allerede gravet nok saa dybt, da han med engang stødte med spaden mod noget haardt — han fortsatte med fornøjet iver at grave og bragte tilsidst en liden kiste for dagens lys.

„Tag den og bær den hjem“, sagde den gamle, og Martin fulgte taus efter.

Da de var komne ind i det lille hus, tog gamle Martin frem en nøgel, som han havde i en snor om halsen, og aabnede kisten. Foruden en hel del papirer indeholdt den en mængde guld og sølvpenge, som skinnede gutten imøde.

„Disse penge er resten af min rigdom“, sagde eneboeren, „jeg havde gjemt det for at have det i tilfælde af en haard sygdom eller andet, og havde bestemt mig til først

teren.

i yderste nød at røre dem; men skulde jeg ikke komme til at behøve dem, vilde jeg hellere, at de altid skulde ligge skjulte i jorden, end at noget andet menneske skulde komme til at nyde godt af dem. Dog, nu har jeg ombestemt mig. Dine forældre trænger penge, og jeg tænker, at dette vil være nok til, at baade de kan faa beholde sit hus, og jeg endnu faa en liden sum. Men jeg sætter en betingelse: „J skal skjænke den gamle mand en frog i eders hus, og lade mig tilbringe mine sidste dage i fred hos eder.“

Den gamles stemme skjald, da han sagde de sidste ord; men snart forsatte han mere kold:

„Gaa nu hjem og fortæl alt og bring mig snart svar!“

Dermed rakte han gutten en pung, som han havde fyldt med guldpenge, og puttede forsigtig en hel del pengesedler i hans lomme. Henrik, som hidtil havde været maalløs, vilde nu bryde ud i taksigelser, men den gamle tillod det ikke.

„Jungen snak nu“, sagde han. „Gjør blot, hvad jeg har sagt. Det er kanke ikke saa sikkert endda, at dine forældre gaar ind derpaa; det er en haard betingelse. — Marsch afsted nu! Gaa lige hjem med pengene!“

Hermed er vor fortælling egentlig tilende, og vi vil ikke berette nærmere om, hvor gjerne forældrene gik ind paa den satte betingelse, eller om Lottes stille glæde og Henriks stormende jubel, eller om børnenes triumftog fra skovhytten til forældrehuset med sin gamle ven. Kun maa vi fortælle, at Guds velsignelse hvilede over den gamles gave, og at Henriks og Lottes fader næste jul kunde takke Gud for gjenvunden sundhed.

Lidt efter lidt fattede den tidligere eneboer atter mere tillid til sine medmennesker, om han end altid blev noget sty af sig, og i selve byen vilde han aldrig vise sig. Kun ved sin moders grav paa kirkegaarden var han ofte; paa den havde han reist et kors, og børnene bragte stadig friske blomster paa

den, saa den næsten saa ud som en liden blomsterhave. Derhenne ved den stille grav pleiede de ofte at sidde sammen med sin kjære ven og tale om fordums tid, da han boede i hytten i skoven.

Men Henrik og Lotte glemte heller ikke senere i livet, efterat de ikke længere var børn, at øve kjærlighed, saa ofte de havde anledning dertil — sand, trofast kjærlighed, som kommer fra hjertet og gaar til hjertet.

Indianeren og nybyggerne.

Et par folk var udbandrede til Amerika og havde nedsat sig ved udkanten af en af urskovene i Kanada. Efter at have overvundet de første vanskeligheder, levede de i fred og lykke med et yndigt barn, som var deres højeste glæde.

En dag fik de besøg af en indianer, som før havde vist et venligt sindelag ved at hjælpe nybyggerens kone tilrette en gang, da hun var gaaet vild i skoven. Denne gang viste han dem ved en mangfoldighed af tegn, at han ønskede, de skulde følge ham længere ind i skoven; men da de ikke vidste, hvad han vilde, negtede de bestemt at gaa med ham. Tilslidst vendte indianeren sig om for at gaa; dog straks efter kom han atter tilbage og fornyede sine anstrengelser, men det hjalp ikke; de to hvide folk vilde paa ingen maade følge med ham.

Hvad skulde han nu gjøre? I det samme fik han se paa buggen med det sovende barn i. Han greb pludselig dette og styrkede afsted ind i skoven, hurtig som vinden. De fortraktede forældre ilede efter, idet de raabte og bønfuldt saa ind i skyerne om at faa barnet tilbage; men nu var indianeren lige saa døv for deres bønner, som de før havde været for hans. Vel sagtede han sit løb, saa de med letthed kunde følge ham, men han lod dem aldrig faa lov til at indhente sig.

Længere og længere ind i den tykke skov

ilede forældrene efter sit barn uden et øieblikks hvile, medens den beshnderlige røver med venlige blikke betragtede barnet i sine arme og beskyttede det omhyggeligt mod ethvert vindpust. Ofte saa han sig tilbage for at se, om forældrene fulgte efter.

Endelig standsede han, og det var paa en plet, der saa ud som et paradys midt i skoven, saa deilig var den. Dette sted var bebovet med det skjønneste græs og prydet med de pragtfuldeste blomster og omgivet af herlige træer. Et par minutter efter kom de ængstelige forældre, og se, da lagde indianeren, som hidtil havde været saa ligegyldig for deres sorg, med det venligste og gladeste udtryk barnet i deres arme. Da forstod de omsider den snilde indianers hensigt. De saa, at han kun havde villet føre dem hen til denne yndige plet og saa dem til at slaa sig ned her istedenfor at bo paa det langt mindre smukke og frugtbare sted, hvor de først havde nedsat sig. De opslug med glæde sin bolig her, og indianeren hjalp dem venlig at flytte deres hjem derhen. Og for hver dag, som gik, blev de mere og mere glade i dette sted og takkede ham, som havde ledet dem dith. (Efter „Søndagsst.“)

Hønen og graaspurven.

(Ved Hanne Bering.)

Den lille graaspurv, som havde sin rede under taget, vilde ogsaa leve. Hver morgen, naar pigen kom ud i gaarden og strøede korn for hønsene, fløi den ned for at spise med dem. Den kunde jo ikke tro andet, end at kornet ligesaavel blev udstrøet for den, som for hønsene; men den store gaardshane var af en anden mening. Den fandt, at det var meget næsbist af den lille spurv saaledes at indfinde sig hver dag som ubuden gjest i hønsegaarden.

Saa snart spurven viste sig ved frokosten, begyndte derfor hanen at skjælde og gjøre spektakler, og naar det ikke hjalp, naar spur-

ven alligevel blev for at snappe et korn, reiste hanen sin kam og for løs paa den lille spurv, som da maatte flygte med en tom mave.

En dag var spurven meget sulten.

„Kjære hane“, sagde den, „lad mig blot tage tre korn. Det er alt, hvad jeg behøver for at blive mæt, og der er jo overskødighed til dig og dine.“

„Snak har vi nok af“, svarede hanen, „du er en tyv, et unyttigt dyr, du hører ikke med til gaarden, som vi andre.“

„Men den gode Gud har dog ikke skabt mig, for at jeg skal sulte ihjel“, sagde spurven, „jeg maa da ogsaa have noget at æde?“ — „Det bliver din sag“, svarede hanen. „Se nu til, du palker dig, ellers skal jeg hugge dig saaledes, at du taber appetiten.“

Den lille graaspurv fløi da forskrækket op paa taget; men et øieblik efter drev sulten den atter ned i gaarden; dog vovede den ikke at flyve hen til det sted, hvor hønsene holdt maaltid, den satte sig kun i nærheden og pippede ynkelig.

Da spartede en medlidende høne nogle korn hen til den, ret som om det stede uforsettlig, men spurven forstod det godt. Den stillede sin sult og glemte aldrig siden hønen, som havde været saa god imod den.

Nu stede det engang, at denne høne blev syg. Den var nemlig kommen for nær til hundehuset og var bleven bidt i vingen af bandhunden. Den sad nu bag en brændestabel og kunde ikke røre sig. Ingen lagde merke til den, og saaledes var den nær ved at omkomme af sult. Den lille spurv kunde ikke skjønne, hvor dens veninde var bleven af, og den søgte forgjæves i flere dage efter den.

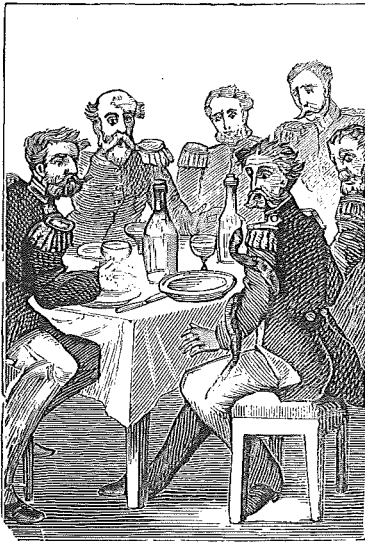
Da opdagede den pludselig den stakkars høne og saa nu, hvad der var hænt den. Straks fløi graaspurven afsted og hvilede ikke, før den havde samlet en del korn og brødkrummer, som den bragte sin syge veninde. — Saaledes blev den ved, indtil hønen var saa frisk, at den kunde sørge for sig selv; og den lille graaspurv glædede sig ret inderlig, fordi den paa denne maade havde været istand til at vise den gode høne sin taknemmelighed i gjerning.

Et uhyggeligt maaltid.

(Med billede.)

En del engelske officerer, som var ansatte ved tropperne i Indien, sad og spiste tilaftens sammen. Da blegnebe pludselig en af dem og stirrede ned paa gulvet foran sine fødder. Ogsaa de andre officerer stansede forstrækkede sin hidtil livlige og højrøstede samtale; thi under bordet havde de opdaget en af Indiens farligste slanger, hvis bid som regel altid var dødeligt.

Nu krøb slangen opad den officers ben, som først havde faaet øie paa den, og derefter videre opover hans legeme; nogle gange var den paa sin forstrækkelige vandring lige i nærheden af hans ansigt.

Officeren rørte ikke et lem. Han vidste, at dette øieblik vilde have et dødeligt bid tilfølgende. Han sad der stiv som en marmorstøtte og med ligbleghed udbredt over sit ansigt.

Tilslidst lykkedes det de andre officerer ved tegn at faa gjort en tjener begribeligt, at han skulde bringe ind noget melk og et par

ladte geværer. Lydløst fjernede tjeneren sig og bragte efter nogle minuters forløb det ønskede. Geværerne lagde han paa bordet; melken stillede han paa gulvet i nærheden af den officer, som slangen snoede sig op og nedad. Efter et helt kvarters forløb opdagede tilslut slangen melken, som den var en stor ynder af, og krøb ned for at drikke. Men i samme øieblik styrtede officererne op fra sine pladse og fik uden vanskelighed dræbt det farlige dyr.

Den ulykkelige officer, som nærmest havde været udsat for dens dødelige bid, kom sig dog ikke senere ganske efter sin skræk. I løbet af et kvarter havde han faaet graa haar, og hans livskraft var brudt. Han tog sin afsked og døde et halvt aar senere.

Skriftord.

Hvo, som ikke elsker, kender ikke Gud; thi Gud er kærlighed. 1 Joh. 4, 8.

Mine børn! Lader os ikke elske med ord, ei heller med tunge, men i gerning og sandhed. 1 Joh. 3, 18.

Opløsning paa bogstavgaaden i nr. 2.

Arendal.

Skjulte dyr og byer.

1. Naar vinden blæser, begynder avnerne at spredes. (1 fugl.)
2. Du, Erif, skal vente, til Helga bestemmer sig. (1 fugl og 3 pattedyr.)
3. Hun var saa stert, at hun drog veden afene. (2 pattedyr.)
4. Ved ham arbejde flittig. (1 by.)

Nikolai S Kvellestad.